

sklepy, o něž jde, je pohlížeti spíše jako na zásoby zboží, jež patří hotelům nuceně spravovaným. Z těchto zásob zboží může vnucený správce prodati ve spravovaných podnicích potřebné množství. Výtěžek tvoří část příjmu podniků nuceně spravovaných. Jen, kdyby bylo prodáno vnuceným správcem ze skladu víno, jež bylo zabaveno, bylo by nejprve uspokojiti z výtěžku zástavní pohledávky věřitelů. Ježto vinný sklep není zastaven, připadá výtěžek z prodaného vína k příjmům vnucené správy, nelze ho tedy vydati povinným. Ohledně výtěžků z prodaného vína bylo tudíž rekursu, jak výše uvedeno, vyhověno (Neumann § 344 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníků.

D ů v o d y:

Nesporo jest, že vnucenou správou nemovitostí stěžovatelů byly jejich hotelové podniky na nich se nacházející podrobeny vnucené správě. Tím však bylo i příslušenství těchto podniků postiženo vnucenou správou. Za příslušenství živnostenského podniku jest považovati i zásoby zboží, jež jsou věnovány účelu podniku, pokud jest jich zapotřebí k dalšímu nerušenému provozu podniku, u hotelových podniků zajisté též příslušné zásoby vína. Že stěžovatelé sami zastávali tento názor, vyplývá z protokolů o zavedení vnuceného správce, kde byla řeč i o zásobách zboží, obzvláště o zásobách vína, jež byly vnucenému správci odevzdány aniž stěžovatelé vznesli námitky nebo se zmiňovali o svých nárocích teď uplatňovaných. Jen vymáhající věřitelé upozorňovali, že nabyli práva zástavního k zásobám vína, jež však zaniklo zavedením vyrovnacího řízení. Vnucený správce udal, že ho stěžovatelé nijak neupozorňovali, že zásoby vína nelze považovati za zásoby hotelových podniků. Stěžovatelé sami připustili, že používali zásob vína i pro provoz hostinské živnosti spojené s hotelovými podniky, a byli by zajisté nadále tak činili jako činil vnucený správce. Zásoby vína byly za souhlasu stěžovatelů předány vnucenému správci při zavedení vnucené správy hotelových podniků a použil-li tento částí v ceně 8.619 Kč a 2.376 Kč pro provoz těchto podniků, zařadil rekursní soud právem tento výtěžek do příjmů vnucené správy. Netřeba řešiti otázku, zda veškeré zásoby vína ve vinném sklepe stěžovatelů lze považovati za příslušenství hotelových podniků, nýbrž bylo řešiti jen otázku, zda uvedenou část zásob vína, spotřebovanou vnuceným správcem pro účely podniku v období zde v úvahu přicházejícím, nutno pokládati za příslušenství podniku, a tuto otázku bylo zodpověděti kladně, jak již bylo doličeno. Na tom nemění nic okolnost, že ustanovení § 344 ex. ř., jehož se rekursní soud dovolává, zde nedopadá, jakož i okolnost, že vymáhající věřitelé znovu zabavili zásoby vína.

Čís. 13899.

Zákon ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným.

Pro určení výše příjmu podle § 4, odstavec (2) zákona rozhodují nejen ohledy na výživu, nýbrž i závazky nezaměstnaného, jež mohou býti u zaměstnanců téhož oboru, avšak různé kategorie, rozdílné.

U osoby, jež prováděla samostatnou výdělečnou činnost, neměla mzdu podle mzdového tarifu ani mzdu v místě obvyklou a mzda jejich zaměstnanců byla různá podle druhu práce, není měřítkem pro výšku příjmu podle § 4 odstavec 2 zákona nejnižší mzda zaměstnance nejnižší kategorie, nýbrž mzda toho zaměstnance, která by neohrožovala výživu osoby, jež prováděla dříve samostatnou výdělečnou činnost, a poskytovala mu aspoň částečnou možnost, aby svým závazkům z dřívějších dob mohl dostáti, což lze řešiti jen pro každý případ zvlášť.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R I 1055/34.)

K o n k u r s n í s o u d odložil k návrhu dlužníka Otty P-a rozhodnutí o návrhu československého státu, by na jmění Otty P-a byl vyhlášen konkurs, podle § 4 (2) zákona ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n. až do 31. prosince 1934. D ů v o d y: Konaným šetřením zjištěno, že dlužník, majitel firmy Josef T., provozující samostatnou výdělečnou činnost, musil se pro hospodářské poměry této činnosti vzdáti a již koncem roku 1929 zastavil výrobu korkových izolací a od konce roku 1930 vůbec neprovozuje tovární živnost. Toto zastavení činnosti bylo také ohlášeno i okresnímu úřadu v P. i berní správě a okresní úřad vzal oznámení na vědomí sdělením ze dne 16. dubna 1934. Dále jest zjištěno opisem rozhodnutí ministerstva Národní obrany, že dlužník jako nadporučík v záloze má výslužné 1.235 Kč ročně, příplatek 248 Kč, jednotný drahotní přídavek 5.126 Kč a přídavek na dvě děti 2.400 Kč a přídavek za zranění 600 Kč. Zřejmo tudíž, že dlužník nemá příjem rovnající se příjmu uvedenému v odstavci (1) § 4 zákona čís. 34/1934. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh dlužníka, by rozhodnutí o návrhu na prohlášení konkursu bylo odloženo do 31. prosince 1934. D ů v o d y: Podle výslovného ustanovení § 4 (2) zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. je třeba dvou podmínek, by mohlo býti vyhověno návrhu dlužníka, by rozhodnutí o návrhu na prohlášení konkursu bylo odloženo do 31. prosince 1934. Nejprve je třeba zjistiti, že jde o osobu, která provozovala samostatnou výdělečnou činnost a musila se jí pro hospodářské poměry vzdáti. Podmínka tato jest u dlužníka Otto P-a splněna, neboť jest nesporné, že provozoval tovární výrobu izolací, a prvním soudem jest zjištěno, že provozování živnosti té zastavil a také zastavení ohlásil i berní správě, i okresnímu úřadu. Zjištění to stěžovatelka ani nenapadá, namítá jen, že se odhlášení to stalo až v dubnu 1934, tedy po tom, když vešel v platnost zákon čís. 34/1934 sb. z. a n., takže se prý na něho zákon ten nevztahuje. Názor ten však nemá v zákoně opory a proto tato námitka neobstojí. Druhou podmínkou jest, že dlužník nemá příjem rovnající se příjmu uvedenému v odst. (1) § 4 cit. zák., t. j. příjem rovnající se mzdě při plném zaměstnání v oboru osoby uvedené v odst. (1) podle platného mzdového tarifu nebo mzdě v místě obvyklé. Při tom v odst. (1) jde o osoby podrobené povinnému nemocenskému pojištění. V souzeném případě ovšem není podle doslovu zákona zcela jasno, jaký příjem by měl býti vzat ke srovnání. Prvý soud však zjistil z dokladu předloženého dlužníkem, že pobírá od ministerstva národní obrany výslužné s přídavky ve výši 7.209 Kč, nehledě ku přídavku na děti ve výši 2.400 Kč.

Jest jisto, že zaměstnanec v oboru živnosti dlužníkovy s příjmem 7.209 Kč byl by podroben povinnému nemocenskému pojištění. Podle toho má dlužník příjem rovnající se příjmu uvedenému v odst. (1) § 4 zák. čís. 34/1934 sb. z. a n. a není u něho splněna druhá podmínka tohoto předpisu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud nevyslovil, jak míní dovolací rekurent, názor, že osoby, jež provozovaly samostatnou výdělečnou činnost a musily se jí pro hospodářské poměry vzdáti, jsou vyloučeny z ochrany proti exekuci a konkursu, mají-li sebe menší příjem, nýbrž vyslovil jen, že není z § 4 odstavce (2) zákona čís. 34/34 sb. z. a n. jasno, jaké měřítko jest vzítí pro výši příjmu. V tom má sice pravdu, avšak pomůcku poskytuje důvodová zpráva (tisk. čís. 1211), podle níž jest důvodem ochrany jednak nebezpečí, že si nezaměstnaný nemůže často opatřiti ani nejnütnější potřeby k výživě své a svých rodin, jednak, že nemají ani prostředky k plnění závazků převzatých v době, kdy ještě krise nebylo. Rozhodují tudíž pro určení výše příjmu podle § 4 odstavce (2) zákona nejen ohledy na výživu, nýbrž i na závazky nezaměstnaného, jež mohou býti u zaměstnanců téhož oboru, avšak různé kategorie, rozdílné. Osoba, jež prováděla samostatnou výdělečnou činnost, neměla mzdu podle mzdového tarifu ani mzdu v místě obvyklou a mzda jejích zaměstnanců byla různá podle druhu práce a nemusí proto měřítkem pro výšku příjmu podle § 4 odstavce (2) zákona býti nejnížší mzda zaměstnance nejnížší kategorie, nýbrž mzda toho zaměstnance, která by neohrožovala výživu osoby, jež prováděla dříve samostatnou výdělečnou činnost a poskytovala mu aspoň částečnou možnost, aby svým závazkům z dřívějších dob mohl dostáti, což lze řešiti jen pro každý případ zvláště. Dovolací rekurent má podle zprávy ministerstva národní obrany výslužné, jež i s přídavkem za zranění a s přídavky na děti činí ročně 9.608 Kč 40 h, tedy měsíčně 800 Kč 70 h, což nepřesahuje mzdu zaměstnance podrobeného nemocenskému pojištění, jakž patrně z § 6 zákona z 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n., byť by stačil tento příjem k opatření nutné výživy, neposkytuje vůbec možnost, aby mohly býti aspoň částečně spláceny dluhy z doby před hospodářskou krizí, zejména an dovolací rekurent jen na daních dluží podle navrhovatelky 754.214 Kč 75 h.

Čís. 13900.

Pokud spor o vrácení zbytku stavebního vkladu, jenž byl složen při nájmu bytu v družstevním domě, spadá pod § 49 čís. 5 j. n., třebaže žalované družstvo ve sporu namítalo, že stavební vklad byl vázanou půjčkou poskytnutou družstvu.

Soud příslušný podle § 49 čís. 5 j. n. pro postupitele platí i pro postupníka.